

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: D.D.**, státní příslušnost Ukrajina, *zastoupeného Mgr. Jaroslavem Smilem, advokátem se sídlem Hromnice 33, Třemošná*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 4. 2014, čj. MV-18350-3/SO-2014,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobou došlou soudu dne 6. 5. 2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 1. 4. 2014, čj. MV-18350-3/SO-2014, i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo, a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Dne 14. 10. 2013 pod čj. OAM-2347-1/ZR-2013 vydalo Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, oznámení o zahájení řízení s žalobcem ve věci zrušení povolení k dlouhodobému pobytu podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o pobytu cizinců*“ nebo „*zákon č. 326/1999 Sb.*“), z důvodu pravomocného odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu. Oznámení o zahájení uvedeného řízení

převzal žalobce osobně *dne 17. 10. 2013. Dne 31. 12. 2013* pod čj. OAM-2347-5/ZR-2013 rozhodlo Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, tak, že *I.* platnost povolení k dlouhodobému pobytu se žalobci podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ruší a že *II.* podle § 37 odst. 3 téhož zákona se žalobci stanoví lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně se žalobce odvolal. Rozhodnutím ze dne 1. 4. 2014, čj. MV-18350-3/SO-2014, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále též jen „Komise“) odvolání žalobce zamítla a odvoláním napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, potvrdila.

Mezi účastníky řízení je tu spor o právní následky vydání rozhodnutí správního orgánu po uplynutí zákonem stanovené lhůty k jeho vydání.

II. Žaloba

V žalobě se namítá, že žalovaný ve svém rozhodnutí zcela bagatelizuje nerespektování zákonem stanovených lhůt pro rozhodování správního orgánu. Ust. § 169 zákona o pobytu cizinců upravuje lhůty k rozhodnutí správního orgánu odlišně od lhůt stanovených správním řádem. Toto ustanovení však řeší pouze rozhodování ve věcech žádostí cizinců, neřeší lhůty k rozhodování ve věci zrušení platnosti povolení k pobytu na území ČR. Pro toto rozhodování tedy platí v plném rozsahu správní řád. S ohledem na uvedenou skutečnost mělo být rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vydáno nejpozději dne 27. 10. 2013. Fakticky však bylo vydáno až dne 31. 12. 2013, tedy dva měsíce a čtyři dny po skončení lhůty, kterou správní řád taxativně stanoví. Žalovaný ve svém rozhodnutí naprosto nepřipustně ignoruje zákonné lhůty stanovené pro rozhodování správního orgánu a povinnost tohoto orgánu zákonné lhůty respektovat přenáší na účastníka řízení, když uvádí: „*K námitce odvolatele, že správní orgán I. stupně nerozhodnutím v zákonné lhůtě ztratil právo rozhodnout způsobem, který je tímto odvoláním také napaden, Komise uvádí, že není důvodná. Pakliže správní orgán I. stupně nerozhodl v zákonné lhůtě, měl účastník řízení možnost na základě § 80 zákona č. 500/2004 Sb. uplatnit vůči nadřízenému správnímu orgánu, tedy Komisi, námitku nečinnosti správního orgánu I. stupně, na jejímž základě by Komise učinila z moci úřední opatření proti nečinnosti. Účastník řízení však před vydáním napadeného rozhodnutí Komisi na nečinnost správního orgánu I. stupně neupozornil. Sama skutečnost, že správní orgán nedodržel zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí, přitom neznamená, že by správní orgán I. stupně nemohl ve věci řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu účastníka řízení meritorně rozhodnout.*“.

Uvedený postup žalovaného považuje žalobce za projev naprosté libovůle a svévole v rozhodování správního orgánu a zcela zřejmé překročení mezí správního uvážení, které jsou tomuto orgánu dány zákonem. Není věci žadatele, aby si sám hlídal zákonem stanovené lhůty, navíc pak lhůty, které má pro své rozhodování stanoven správní orgán, ale je to povinností přímo úřední, konkrétního správního orgánu. Ve všech právních odvětvích má nedodržení zákonem stanovených lhůt následky pro osobu, která lhůty nerespektuje, často i následky zcela fatální. Například při nedodržení lhůty k podání odvolání, a to i ve správním řízení. Postupem, který zvolil správní orgán a který je žalobou napadeným rozhodnutím také obhajován, se správní orgány staví mimo zákon či spíše nad zákon. Žalobce považuje za zcela zásadní rozhodnutí soudu o tom, zda rozhodnutí správního orgánu při nerespektování zákonem stanovených lhůt je rozhodnutím legálním, legitimním a rozhodnutím právním, kdy nejde o nerespektování lhůt pořádkových, ale lhůt zákonných.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců se k žalobě vyjádřila tak, že ze zákona č. 326/1999 Sb., ani ze správního řádu nevyplývá, že by skutečnost, že správní orgán nerozhodl ve věci v zákonné lhůtě, měla být překážkou zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce. V této souvislosti Komise plně odkazuje na své žalobou napadené rozhodnutí ze dne 1. 4. 2014, čj. MV-18350-3/SO-2014. Komise se ztotožňuje s právním názorem správního orgánu I. stupně, který zrušil rozhodnutím ze dne 31. 12. 2013, čj. OAM-2347-5/ZR-2013, na základě § 46 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., platnost povolení k dlouhodobému pobytu žalobce na území České republiky za účelem podnikání - OSVČ, neboť žalobce nesplňuje podmínku trestní zachovalosti.

IV. Vlastní argumentace soudu

Správní orgány jsou při své činnosti vázány mj. zásadou rychlosti řízení. Tato základní zásada je ve správním řádu konkretizována zejména v § 71, a to ať už jde o řízení o žádosti či o řízení z moci úřední.

V přezkoumávané věci je rozhodná otázka právních následků vydání rozhodnutí správního orgánu po uplynutí zákonem stanovené lhůty k jeho vydání.

V několika málo případech je následek nečinnosti správního orgánu, jemuž přísluší rozhodnutí vydat, výslovně upraven zákonem: „*V těchto v našem právu dosud zcela ojedinělých případech lze hovořit o fikci nebo o nevyvratitelné domněnce vydání správního aktu. Rozdíl má spíše jen teoretický význam a spočívá v odlišné právní konstrukci – u fikce se vychází ze skutečnosti, že správní akt nebyl vydán, u domněnky nezáleží na tom, zda byl vydán, ale vychází se z toho, že nebyl oznámen. Na účinky domněnky vydání správního aktu nemá žádný vliv případné pozdější oznámení aktu, a to ani tehdy, má-li později oznámený akt jiný obsah. V praxi se naznačený rozdíl mezi fikcí a domněnkou stírá.*“ [Dušan Hendrych a kol.: Správní právo. Obecná část. 8. vyd. Praha 2012, s. 228].

Je tedy třeba zodpovědět otázku, zda v případě, že tu nenastává fikce nebo nevyvratitelná domněnka vydání rozhodnutí, je správní orgán oprávněn vydat rozhodnutí ve věci samé i po uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí stanovené ve správním řádu.

V § 80 správního řádu je upravena ochrana před nečinností správního orgánu. I když průtahy v řízení jsou nežádoucí, počítá zákonodárce i s případy „nevydá-li správní orgán rozhodnutí ve věci v zákonné lhůtě“. Jakmile se o tom nadřízený správní orgán dozví, je povinen učinit některé z opatření proti nečinnosti stanovených v § 80 odst. 4 správního řádu. Kdyby samotné překročení lhůty pro vydání rozhodnutí mělo znamenat nemožnost vydat meritorní rozhodnutí, musela by úprava ochrany proti nečinnosti správního orgánu stanovená v § 80 správního řádu být koncipována podstatně jinak.

Odlišná situace nastává, jestliže právo o něčem rozhodnout je prekludováno. K tomu dochází zpravidla u ukládání povinností účastníkům řízení (typicky: správní trestání či stanovení daně). Např. přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok [§ 20

odst. 1 část věty před středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů]. Tato odlišná situace ovšem není provázána s koncem lhůty pro vydání rozhodnutí podle předpisů upravujících řízení před správními orgány: k prekluzi by mohlo dojít i před eventuálním zahájením řízení, i třeba až po – opožděném – vydání prvoinstančního rozhodnutí.

Z prezentovaných úvah je tudíž zřejmé, že uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí samo o sobě, tj. bez dalšího, zásadně nevytváří pro správní orgán překážku vydání meritorního rozhodnutí (§ 67 odst. 1 správního řádu).

Ohledně obdobné otázky došel – ve vztahu ke správnímu řádu z roku 1967 – Nejvyšší správní soud k tomuto názoru: „*Pokud správní orgány ve správním řízení nerozhodly ve lhůtách stanovených správním řádem, přičemž o nemožnosti ve stanovených lhůtách rozhodnout nebyl návrhovatel uvědoměn, nejde o takovou vadu řízení, která by mohla být důvodem pro zrušení napadeného správního rozhodnutí soudem.*“ (rozsudek ze dne 26. 10. 2006, čj. 6 Ads 50/2005-63, k dispozici na www.nssoud.cz).

Lze tak shrnout, že příslušný správní orgán je oprávněn o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a o stanovení lhůty k vycestování z území České republiky rozhodnout i po uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí stanovené ve správním řádu.

Řečené samozřejmě nic nemění na tom, že ten, jemuž byla zbytečnými průtahy v řízení způsobena škoda a/nebo nemajetková újma, se může za stanovených podmínek domáhat náhrady podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, ve znění pozdějších předpisů.

Pro úplnost soud podotýká, že bylo-li v daném případě řízení zahájeno dnem doručení oznámení o jeho zahájení žalobci, pak konec třicetidenní lhůty k vydání rozhodnutí podle § 71 odst. 3 správního řádu připadl na sobotu 16. 11. 2013 a posledním dnem této lhůty bylo – v souladu s § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu – pondělí 18. 11. 2013. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tudíž nebylo vydáno dva měsíce a čtyři dny po skončení lhůty, nýbrž – podle názoru soudu – jeden měsíc a třináct dní po jejím skončení.

V. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Účastníci řízení s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání souhlasili, žalobce ve smyslu § 51 odst. 1 věty první s. ř. s., žalovaný správní orgán ve smyslu § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Úspěch ve věci samé podle názoru soudu pohlcuje dílčí

neúspěch v akcesorickém řízení o žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě. Žalovanému správnímu orgánu však žádné zvláštní náklady řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 5. listopadu 2014

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková